4.

„Ja kurnastab, oles neid rokkem olema."
Tütar Küosis teist asta. Pois ütles: Muidu mitte,
näitä ome iho nimdeft saadik." Kuninga tütar
seisis vaasto, wimäks piidi aga ikki näitämä.
Nüd sai ta teise poisa, aga ned ei kanksnud
ilmäski. Tulbi Kalmandal päewäl jälle om
kädä Kaitsema. Pois ütles: „Neid on ikka
weel rähä." Tütar Küosis jälle asta aga
muidu mitte, ku piidi kainla august saa-
dik pallast iho näitämä ja sai sis kul-
manda poisa.

Kuningal olli üks ainumas tütar, selleperä
räft andis ta käsud wällä: kes teinä katse 3 märk
äräütleb, see saab tütre omale. Nüd tulli
kõigist poolt printse ja suurshgu meki kokku
aga keegi ei täädnud äräütelda. Wimäks tulli
ka siakarjane ja ütled märgid Kuningale ära
„eal pool kainla all on kuldkarwed ja kural pool
on kõbekarwed ja kuppes on nagu kuu. Tüd-
ütles: „Mis tall wigga ütelda, kui ta juba enne
on näind," ja ütles isäle: „Minä selle üdlemise
järgi ei lähä, anna uus katse." Kuningas ütles:
„Mis nuut katset ma jälle annan." Jukus ütle
waresi nägemä andes määdä minemä ja ütles
„Kes selle wanese maha laseb, see saab tütre omale."
Nüd lasksid käik ära, aga niitä ütskoki ei lasknud
maha. Wares olli juba kaunis kaugele läinud, sääl
ütles lälle mend: „Püss, lase wares maha!" Püss pauga
tas ja wares tulli maha pafolkoti. Nah mis
nüd! Tütar jälle ei taha poisi, näitäs ühte kunin-
ga paega, kedä ta tahtma. Kuningas ütles: „Noh,

5.

kää küll, üks katse annan ma weel. Täna ohta
panen ma teid kalmekesi ühte sängi magama.
Teise kommako tulen waatama, kelle pool
jun on, sellel piab sis saama." Ohta wiis Ku-
ningas ühte tuppa, kus laiad woodid olid,
küsis magama x eitä, läks ära ja keerutas
ukse lukku. Nüd eitsid magama; tütar eitis
wahele, teine pois teisele poole. Sai natuke aega
ära olnud, ütles sia-pois: „Minä ei näi änäm alla,
pükksid takkuwad punistata," tüüsis üles, katsus
ust wällä, ei saand. Noh, mis teed muud
kui sinsi ääre päale; läks magama. Said
natuke aega ära olnud, Kuninga poja pükksid
takksis ka punistata. Läks waadist wällä, käis
tuba määtä ringi, ei saand kohta kohegile.
Wimäti küsikis sääpuisi käest: „Kus se orna
pannid?" Pois ütles: „Minul on akna laua
nurga päal, pane se ornal jälle teise nurga
päale." Kui ära sai tallitanud, läks magama
jälle. Pois akas räägima: „Kes see pias
korda mienä, et me Kuninga maja nõnna
ära rojastasime. Ma arwan: nuu nään ei aitä,
meie piame ära jääma." Tüüsis üles ja
akas oma uniskut jäämä. Temal olid aga
magusad saiad selle tarwis taskus pistetud.
Kuninga paeg kuulis jäämist, küsikis: „Kudas
lähäb ka?" Siapois ütles: „On mis on, aga
ära piab jääma." Kuninga paeg mätles: „Kui
temä akna uniko ära jääb, ega minägi
oma jagu ei tohi jätta." Tüüsis üles ja akas
ka jääma, aga ei tahnud kudägi alla minnä.
Kui mõlemad ära olid jäänd, läksid jälle
magama. Kuninga poja sunsk tulli kange